

[Bøgholm.]

så venlig at give på mit spørgsmål. Jeg skal dertil kun knytte den ene bemærkning, at når man anerkender tilstedeværelsen af en dansk forsvarsopgave, må deraf følge, at man sætter vore værn i stand til at løse denne forsvarsopgave.

(Kort bemærkning).

Ole Bjørn Kraft: De udtalelser, som den højtærede stats- og udenrigsminister nu fremsatte om forsvaret som svar til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, kan jeg fuldstændig give tilslutning. Jeg må blot tilføje, at hvis man kunne tænke sig, at Danmark rettede sig efter den kommunistiske ordførers forslag — og det vil i realiteten sige afvæbnede sig — således at vi blev ude af stand til at yde nogen modstand, ville det være det farligste, vort land kunne gøre, ikke blot for vor egen skyld, men for freden i verden i det hele taget. Thi det, der holder muligheden for en fredelig udvikling og forhandling åben, er, at den, der kunne tænke sig at føre et angreb frem, ved, at i det øjeblik et angreb sættes ind over for blot et af landene, selv det svagest udstyrede, sætter man derved hele krigens apparat i gang. Hvis vi ikke havde et forsvar, ville en sådan beskyttelse for freden og for vore egne interesser ikke være mulig.

At den internationale kommunisme har en interesse i, at vi skal være i en anden stilling, har vi haft mange og tilstrækkelige beviser på, og jeg vil ligesom den højtærede statsminister sige, at der må være — eller burde være — en grænse for, hvad det ærede medlem kan tillade sig at sige fra denne talerstol, en grænse for de argumenter, det ærede medlem kan tillade sig at føre frem. Det ærede medlem nærer nu en levende interesse for begivenhederne i Indonesien, der i øjeblikket er godt på vej til at blive meget stærkt påvirket af den internationale kommunisme. Det ærede medlem glemmer, at Indonesien er blevet frigivet af Holland, at de spørgsmål, det drejer sig om i øjeblikket, aldeles ikke er Indonesiens frihed, men den måde, hvorpå den af kommunisterne rådgivne indonesiske regering har overtaget alle de hollandske værdier i landet, og om Vest Ny Guinea, der aldeles ikke, hverken geografisk eller folkeligt, hører til In-

donesien, men hører sammen med den anden del af Ny Guinea og med Australien — Holland udnytter ikke landet, men anvender tværtimod betydelige summer på det hvert eneste år — om det med nogen rimelighed kunne overgives til Indonesien. Men det ærede medlem interesserer sig ikke for at give selvbestemmelsesret til de lande i Østeuropa, som ved aftalerne fik løfte om frie valg. Han taler om, at vi fra vesten ønsker at indføre kapitalismen i disse lande. Nej, ærede medlem, vi ønsker, at disse folk selv skal bestemme over deres fremtid, selv skal bestemme, hvilken styreform de vil have, selv skal bestemme, hvilke pagter de vil tilslutte sig, selv skal bestemme, hvilken samfundsorden de vil have. Det ærede medlem kæmper for, at folkene ude i andre verdensdele skal have denne ret; det ærede medlem skulle hellere øve indflydelse på Sovjetunionen i retning af at give disse fangne folk deres frihed tilbage.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg tror, det er lykkeligt, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft ikke er udenrigsminister i dag. Den tale, han holdt her, var i hvert fald ikke egnet til på nogen som helst måde at yde bidrag til afspænding, til åbning af forhandlinger og sikring af freden. Men det ærede medlem talte jo ikke som udenrigsminister, og jeg kan ikke tænke mig, at hans bemærkninger nu, hvorved han forsøgte at trække debatten ned på et niveau, hvor den ikke hører hjemme, får så stor betydning.

Må jeg sige til statsministeren, at jeg har ikke med mine sidste bemærkninger villet mistænkeliggøre Danmarks eller regeringens stilling til det indonesisk-hollandske spørgsmål, men blot villet forklare, hvorfor jeg fandt, at det var urigtigt og uklogt af regeringen at intervenere på den måde, som den gjorde.

Statsministeren forsøgte at drage Ungarn ind i debatten; det spørgsmål har vi diskuteret ved nogle tidligere lejligheder. Sidste gang, vi havde lejlighed til at diskutere spørgsmålet her, var jeg ordfører for mit parti. Jeg havde diskussion dels med regeringen, dels med dens politiske ordfører i tinget, den nuværende højtærede boligminister, og efter at jeg havde redegjort